

ΓΑΛΛΟΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΟΝΣΕΛΕ

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ!

ΊΧΑΝ φράσει στο... πεδίο της τιμής. Ήταν μία τραπέζια μ' έπιπλα από βελανιδιά, στρογγυλή με γλάστρα, πλούσια φωτισμένη, ψηλή, χρυσή κ' όλοζοχο.

Τό τραπέζι ήταν φορτωμένο από κάθε είδους λιχουδιές, σαν να έπρόκειτο να φάνε δέκα τουλάχιστον άνθρωποι, μα δεν έβλεπε κανείς σ' αυτό παρά δυό μόνο σερβίτσια.

Συνδαιτημένες θά ήταν οι δυό αντίπαλοι, ό 'Ερνέστος Λακρούα και ό κόμης Φαλβαίρ, δυό τέγνελιμαν τέλειοι, γενναίοι, κομφοί, πνευματώδεις.

Ότσίσο, χθές στη Λέσχη, ό ένας από τους δυό—δέν θά σάς πω ποιος—επρόβαλε σοβαρά τον άλλον—τόσο σοβαρά, ώστε μία μονομαχία θεωρήθηκε απαραίτητη για ν' απολύσει την προσβολή.

Καλοφτιάδες δέ καθως ήταν κ' οι δυό, άποφάσαν να μονομαχήσουν στο... φαί.

Θέτωσαν τότε... περιδρόμο, ό ένας άπέναντι στον άλλο, χωρίς κριμιά δικαστή, μέχρις ότου ό ένας από τους αντίπαλους; θά έβιθετο εκτός μάχης.

Έπιτρανεακός τό πρώτο αυτό φάνεσαι άσπετο. Μά κατά βάθος ίνε φοιχτό.

***

— Έμπαρός, κύριοι! φράσαν οι μάχες, οι ότοι: θά παρακολουθούν τη μονομαχία.

Άμείως, καθώς άτ' τους δυό αντίπαλους; Έκαις μία ότικήτη στον άλλο και κήθητιν κ' οι δυό.

Οι μάχες καθήσαν κ' αυτοί σ' ένα πλανίδι τραπέζι, άτ' ότου θά μπορούσαν να παρακολουθούν όλες τις φάσεις του αγώνος.

Ήταν ή ώρα δέκα τό βράδυ.

Τα μεσάνυχτα άφριβός, τό δειπνο, που τό άποτειλούσαν τρία φαγητά ύπεροχα κ' ύπερφρόνως σεβρισιμένα, είχε τελειώσει, χωρίς κανείς από τους αντίπαλους να έχη την παραμικρή ύπεροχή άπέναντι του άλλου.

Ό 'Ερνέστος χαμογελοΰσε. Ό κόμης Φαλβαίρ τό ίδιο. Κι' αυτό ήταν όλο.

Οι μάχες φωνάζαν τον μαίτη—ντ' ότέλ:

— Σεβρισιέ τους τά ίδια, του είπαν.

Κι' άμείως ένα δεύτερο δειπνο σεβρισιέσε, έντελώς όμοιο με τό πρώτο. Τα ίδια μελίνα φαγητά Τά ίδια κρασιά!

Αθή τη φροιά, ή άσσηγή στάσις των δυό αντίπαλων μαλάκωσε κάπως. Δέν τους ήταν άπαγορευμένο να μιλάνε. Κατά τη διάκριση του πρώτου δειπνου, μόλις δυό τρεις τυλικές λέξεις είχαν αλλάξει. Μά ή δεύτερη αθή δοκιμασία τους έλυσε τη γλώσσα. Στην αρχή άλλαξαν μερικές φράσεις για να πούν τις κρίσεις τους για τά φαγητά που τους είχαν σεβρισιέ.

— Έξαιρέτες αυτές ή ψητές τοίχες, ειπε ό 'Ερνέστος.

— Δέν συμπεριόμαι έντελώς τό γούστο σας, του άπάντησε ό κόμης Φαλβαίρ. Έγώ βρισκω δέν πρέπει να βροχώνται ή τοίχες με τζινέβρα...

— Και όμοις όλοι οι κλιματιό γ αστρονόμοι αυτό λένε...

— Δέν τό λέει όστόσο ό Μαρζιά—Σαβαρέν...

Ό 'Ερνέστος ύποκλήθηκε και δέν ειπε τίποτε.

Έτσι' από λίγη ώρα, ήρθε ή σειρά του κόμης Φαλβαίρ να διατυπώσει μία παράκληση.

— Άς δέν έχετε κριμιά αντίρρηση, κύριε 'Ερνέστε, ειπε, θά μπορούσαμε ν' άρήσουμε τό κρασι του 'Ερμιτάζ και να παραγγείλουμε κρασι του Λευκού Πύργου.

— Όπως θέλετε, κύριε κόμης.

Φανόταν από την όρεξη που έφωταν πως τό πρώτο δειπνο ήταν άλλάξ ένα όρεκτικό για τό δεύτερο.

Οι μάχες άρχισαν να κιντίζονται με ύψος καταπλήξεως.

***

— Άς σουπάρουμε, ειπε ό κόμης Φαλβαίρ, άφου ρούφησε και την τελευταία στάλα του καφέ του.

— Άς σουπάρουμε! έτανέλαβε ό 'Ερνέστος.

Τά κοινομιέ διεδέρθησαν από ψητά κρέατα, οι άσταχοι κ' ή ρωσική σάλτα, συνοδευόμενα από κρασι του Ρήνου, Πόρτο και σαμπάνια.

Τό γεύμα ύπήρξε ζωηρό, θαρρηβάδες μάάλιστα. Έτσι κ' έπεριε άνα. Η μονομαχία βρισκόταν στην άποφασιστική της περίοδο. Κυ-

θένας από δυό αντίπαλους άνάμινε τό παιχνίδι του κροσσολόζουτας συγχρόνως; και τόν αντίπαλό του.

Ό 'Ερνέστος έτρωγε πιο λαμπρά. Ό κόμης Φαλβαίρ με περισσότερη ιυγένεια. Κι' ό καθένας τους φανόταν βέβαιος για τόν θρίαμβό του. Γι' αυτό μάάλιστα άρχισαν τώρα ν' αλληλοπροκαλούνται με ματιές και με χαμόγελα και με λεπτά πειρακτικά λόγια.

Ότσίσο τα μάγνια του 'Ερνέστου κινδύνιζαν αλλόστα.

Ό κόμης Φαλβαίρ τό άντελήρηθη και ειπε:

— Έλέτε ν' άνοΰσω αυτό τό παράδοιο, κύριοι 'Ερνέστε; Φανέστε σαν να ζεσταίνεστε πολύ...

Ό 'Ερνέστος έφριξε ένα τρομερό βλέμμα στον αντίπαλό του. Και τό σουπέ έξακολούθησε.

Οι δυό από τους μάχες κοιμούντοσαν κιάλας. Οι άλλα δύο άρρωποΰσαν. Είχαν συμφορήσει ν' αλλάξουν από όρα οι όρα.

Σέ κάποια ώρα, ό 'Ερνέστος βέβαιος να τραγοδήσει.

Μά οι μάχες άπέτρωσαν την κακοή γούστου αυτήν εκδήλωσι που έν συμπεριλαμβανόταν στο πρόγραμμι γιατί τό τραγοδιό διεκόλησε την χόνεμη.

Αυτό τό σφάλμα άποτελοΰσε μία ύποζήρη του 'Ερνέστου — την πρώτη σταγόνα αίματος που χύνεται σε μία μονομαχία.

Έξ άλλου ήταν φανερό πως ό 'Ερνέστος πάλεσε έναντι των πρώτων σηκτωμάτων της μέσης. Τά βλέμματα του κιντίζαν έδο κ' έπει άνήσινα. Τά χέρια του έτριμαν έλαφρά.

— Σταματήστε; του ειπε ό κόμης Φαλβαίρ.

Ό 'Ερνέστος γέλασε σαρκαστικά, και άντι άλλης άπάντησε άδειασε τρία ποτήρια σαμπάνιας.

Ό αντίπαλος του τόν έμισήθηκε με γαλήνη.

Ξαφνικά τά μάγνια του 'Ερνέστου πού ήταν κατακόπανα, έγιναν κατακόπανα. Έπειτα άσώπησε τους άγκώνες του στο τραπέζι, σαν να διεψήρισε σ' άντροπάλισις. Άφου περιέμενε μερικές στιγμές τό τέλος αυτόν των άντροπάλισις, ό κόμης Φαλβαίρ του ειπε ψυχρά:

— Θεωρείτε τόν έναντί σας ήττημένο; Μοΰ ζητάτε συγγνώμη;

— Άς γενιαιόσιμει! μοΰφρασε ό 'Ερνέστος.

ΓΓ

Οι μάχες άναπήδραν άσώφροντας αυτήν την άποσκόδητη αναφώνησι. Σσεκέρθησαν μία στιγμή κ' άποφάσαν να σηκωροφωθούν με την επιθυμία των δυό αντίπαλων.

Είχε ζημερώσει πελά κ' ό ήλιος είχε άνατίλει πριν από πολλή ώρα. Ένα όρασι και λαμπρό προκινό άπλώνονταν.

Ό 'Ερνέστος φανόταν πως είχε ζαναβαρή καινούργιες δονιμίες. Ριχτηκε άσσηγρήματα στα στήθεϊα, στα ψάμα, στις σαλιές.

Αυτό δέν ήταν φαγητό τίπο, ήταν τρέλλα, παραλήρημα.

Ό κόμης Φαλβαίρ τόν άκολούθησε ήθημα προς ήθημα, χωρίς να φανέται καθόλου πως άνησχει γι' αυτή τη γενιαστική.

Έπειτα ήθη: μία στιγμή που όλη ή όρημύ του 'Ερνέστου κόπηκε ή άλλον μεταμορφώθηκε. Η λάσπα παραχώρησε την θέσι της στις μηχανικές κινήσεις...

Έτρωγε χωρίς να ξέρη τί τρώει, άσναύσθητα, ένδο ή μαστέλες του κροσσόσαν μηχανικά, μονότονα, άσπυφορα.

Αυτό βάστηξε ως τό μεσημέρι.

Τό μεσημέρι, ό 'Ερνέστος σηκώθηκε για να κινή μια πρόσοσι.

Μά αυτή ή κίνησης ήταν όλεθρία γι' αυτόν.

Καθώς άνοιγε τό στόμα του, έγιν: πειλόδος, άπλωσε τά χέρια του μπροστά, τό ποτήρι του ζέμμη και σαρκαστικές κιάλα από τό τραπέζι, παρασπώνοντας στην πτόση τόν άρεκτά πατάτα και ποτήρια.

Οι μάχες; π ρίμεναν μερικές στιγμές. Μά τίποτε. Ό 'Ερνέστος δέν σηκωνόταν...

Ήταν νεκρός... Του είχε έρθει συμφορής από τό πολύ φαί και ίχε πέσει στο πεδίο της τιμής.

Ό κόμης Φαλβαίρ έξακολούθησε να τρώη...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΟΝΣΕΛΕ

Μέ 4 δελτία και 20 δραχμάς διά τας 'Αθήνας και 23 δραχμάς διά τας 'Επαρχίας, άποκτάτε τό ύπεροχο άριστοόργημα του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, πατρός: "Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,, ό γ κώδη, εικονογραφημένον τόμον έξ 600 και πλέον σελίδων. Τό θεθλον αυτό τιμάται εις τά βιβλιοπωλεία δρυχ. 60. Συνεπώς τό «Μπουκέτο» σας τό διδαι σχεδόν δωρεάν.